

nost netvrdí, a to ani pro případ, že by byla provedena stavba přední frontové budovy prý již konsentovaná. Jeví se tedy tato námitka bezdůvodnou; vzhledem k tomu je také bez významu, že úřad niveau dvorů st-lů nezjišťoval, a nelze v opomenutí tom shledávat vady řízení.

3. Stížnost vytýká posléze jako vadu, že bylo přehlédnuto, že na parcele č. kat. — je projektován obytný dům, jehož plány již byly schváleny. Ve výtce této nelze spatřovati námitku, že nebylo dbáno předpisů § 65 stav. řádu, neboť st-lé sami v rekursu svém na zemský správní výbor přiznali, že 15% stavební plochy zůstává nezastaveno. Odpadá-li však tato námitka, a nehledí-li se dále k souvislosti oné výtky s námitkou ad 2, čerpanou z § 73 stav. řádu, která došla svého vyřízení v předchozím odstavci, není ze stížnosti patrné, v jakém směru opomenutí ono po názoru st-lů involvuje nezákonné porušení jejich subjektivních práv a není proto (§ 18 zák. o ss) možno výtkou tou se blíže zabývat.

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 1509.

Administrativní řízení (Čechy): I. Úřady samosprávné nejsou povinny, aby ke svým rozhodnutím připojovaly poučení o opravných prostředcích. — II. Autoritativní rozhodnutí neb opatření úřední či pouhý projev strany?

(Nález ze dne 19. září 1922 č. 12674.)

Prejudikatura. Boh. č. 679, 933, 1067 a 1085 adm.

Věc: Akciová společnost L. & K. v Ml. B. (adv. Dr. E. Miříčka z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze stran odmítnutí rekursu ve věci zřízení stoky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Usnesením obecního zastupitelstva z 23. června 1908 bylo uděleno povolení k parcelaci pozemků č. kat. — a — v Ml. B., při čemž stanoveno, že parcelant je povinen v ulicích, kde není obecních stok, zřídit potřebné stoky svým nákladem.

Výměrem z 25. dubna 1921 městská rada vyzvala stěžující si firmu jako právního nástupce parcelantova, aby ve smyslu tohoto povolení parcelačního zřídila pro jeden z oněch pozemků řádnu stoku. Výměr doručen byl firmě 29. dubna 1921. Podáním presentovaným u městského úřadu 20. května 1921 podala st-lka proti vyzvání tomu rekurs, který byl okresní správní komisí odmítnut jako opožděný. Nař. rozhodnutím bylo odmítnutí to potv. zeno.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Žal. úřad nař. rozhodnutím odmítl instančně přezkoumávati výměr městské rady v Ml. Boleslavi z 25. dubna 1921, vyzývající st-lku k určitému plnění, a to z důvodu, že byla zmeškána rekursní lhůta k instančnímu jeho naříkání. Ježto není o tom sporu, že st-lka rekursní lhůtu k odvolání na druhou instanci zmeškala, nelze žal. úřadu důvodně vytýkati, že nař. rozhodnutí o tento důvod opřel. Účinek zmeškání tohoto nemohl býti vyloučen ani tím, že městská rada k uvedenému svému výměru nepřipojila poučení o opravných prostředcích. Neboť i kdyby bylo lze výtku

zástupcem st-lky v tomto směru při veřejném ústním líčení vznesenou vzhledem k ustanovení § 5 zák. o ss připustiti, nemohla by míti úspěchu, poněvadž není zákona, který by samosprávným úřadům v Čechách ukládal povinnost opatřovati rozhodnutí a opatření svoje poučením o opravných prostředcích, a příslušných předpisů platných pro soudy a úřady finanční, na něž zástupce st-lčin poukazyval, na úřady samosprávné analogicky použití nelze, stejně ani zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. z., platného pro úřady politické, jak to konstantní judikaturou tohoto soudu uznáno.

Stížnost namítá ovšem dále, že cit. výnos městské rady trpí absolutní nulitou, a snaží se dovoditi, že akty absolutně zmatečné lze bráti v odpor kdykoli, i po uplynutí lhůty rekursní, takže dovolaný úřad k takovému žádání je p o v i n e n akt přezkoumati a eventuelně nulitu jeho deklarovati.

Nss neshledal však potřeby přistoupiti k řešení této zásadní otázky. Neboť řešení to by předpokládalo, aby se akt, o němž jde, charakterisoval jako rozhodnutí neb opatření, obsahující autoritativní výrok o právech a povinnostech strany. Zkoumaje s tohoto hlediska cit. výměr městské rady z 25. dubna 1921 dospěl však soud k přesvědčení, že tohoto předpokladu v daném případě není. Výměr onen ani neukládá straně nějakého nového závazku, ani neobsahuje rozsudečného výroku o existenci takového závazku, nýbrž je pouhým vyzváním, upomenutím strany, aby splnila závazek, který jí po názoru městské rady vznikl z parcelačního povolení ze dne 23. června 1908. Upomínka taková, z níž ostatně nemůže právům strany vzniknouti žádná újma, nemajíc povahy autoritativního rozhodnutí neb opatření úředního, jeví se jako pouhý projev strany, při čemž o zmatečnosti vůbec nelze mluvit.

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 1510.

Úředníci státní: I. Z předpisu 2. odst. § 49 služ. pragm. nelze vyvozovati nárok úředníka státního na povýšení, i když splnil podmínky tam zmíněné. — II. Význam získaného služebního pořadí podle § 37 služ. pragm.

(Nález ze dne 19. září 1922 č. 12.675.)

V ě c: Josef Z. v P. (adv. Dr. V. Růžička ze Všenor) proti ministerstvu financí z Praze (odb. r. B. Zoulek) stran termínu jmenování účetním radou.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Dekretem zemského finančního ředitelství v Praze z 20. srpna 1919 byl st-l, do té doby účetní revident v král. SHS, na základě zmocnění ministerstva financí z — přijat do čsl. státní služby, při čemž podotknuto, že ministerstvo převzetí jeho povolilo pod tou podmínkou, že bude srozuměn se zařazením do statu zdejších účetních úředníků tak, jak to ministerstvo se zřetelem na pořadí těchto účetních úředníků uzná za spravedlivé.

Po nastoupení služby st-l byl — jak to odpovídalo době jeho jmenování účetním revidentem v král. SHS — zařazen, a to provisorně, mezi účetní revidenty Karla H. a Viktora M.